

JOŽE OLAJ: NA SVOJEM GROBU

Prolog

Zlato ognjev potemni.
Preperi davno
materino oko.

Spogledaš se s samim seboj:
zalič brez vetra,
mornarji, ki so zgrešili morje,
so se vrnili, mrtvi od žeje,

visoko visoko na nebu luna zori,

vendar nihče ne joka
v tem olesenelem času,
nihče ne pozvanja k molitvi,

tako pride nenadoma,
neopazno ura,
ko skleneš kruto premirje,
da obišeš svoj grob.

Orfej

Bog stopiš z oltarja,
gledaš
svojo neizmerno preteklost,
svojo veliko,
blagoslovljeno samoto;

skloniš se
k samemu sebi;
v kamnu in prahu
so vse preteklosti sive.